

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

a) Na podlagi kupne pogodbe, sklenjene s kridatarjem pred otvoritvijo konkurza, ni moči prepisati kupeca na kupljeno posestvo (§-i 1, 2, 11 in 12 konk. r.), pač pa sme kupec, ki je bil že pred konkurzom prevzel kupljeno posestvo v fizično posest ter izpolnil vse kupne pogoje, zahtevati po §-u 26 konk. r. od konkurznega sklada, da dovoli izločitev posestva iz sklada ter vknjižbo lastninske pravice v korist kupeca. — Vpliv otvoritve konkurza na zdražiteljeve pravice za časa, ko so dražbeni pogoji že izpolnjeni, zdražiteljeva lastninska pravica pa na zdraženem zemljišču še ni vknjižena.

Zemljišče vl. št. 332 k. o. C. je bilo last zakoncev Henrika in Julije R. Leta 1906. je prišlo na dražbo. Karel S. je je zdražil za 5750 K dne 16. avgusta 1906 na podstavi dražbenih pogojev, ustanovljenih s sklepom okrajnega sodišča C. od 3. julija 1906. Domik je postal pravomočen, takisto tudi razdelilni sklep od 26. septembra 1906. Karel S. ni imel denarja, da bi izpolnil dražbene pogoje, ter je prodal zdraženo, nanj še ne prepisano zemljišče dne 22. novembra 1906 za 6200 K Mihi P. in mu izročil v dejansko posest. Kupec Miha P. je prevzel na prvem mestu vknjiženo terjatev hipotečnega zavoda v ostalem znesku 1962 K 5 h v svojo plačilno obljubo, ostanek kupnine 4237 K 95 h pa je takoj v gotovem denarju odštel v pisarni odvetnika drja G. Le-temu je naročil Karel S., da naj iz položene gotovine vse zastavnopravno zavarovane terjatve, ki pridejo do plačila v gotovini, poravna. To se je zgodilo in dne 24. novembra 1906 je Karel S. predložil dokazila, da je dražbene pogoje izpolnil, ter predlagal, da se vknjiži zanj na zdraženem zemljišču lastninska pravica in izbris vseh terjatev, razen one hipotečnega zavoda. Eksekucijsko sodišče je temu predlogu s sklepom od 29. nov. l. 1906. ugodilo. Zemljiškoknjižno sodišče je sprejelo ta sklep dne 11. decembra 1906; še istega dne se je ta sklep izvršil tako, da je bila na zemljišču vknjižena lastninska pravica za Karla S. dne 11. decembra 1906. Karel S. pa je že 30. novembra l. 1906.

umrl, ter se je otvoril o njegovem premoženju dne 7. dec. 1906 konkurz. Otvoritev konkurza se pri vl. št. 332 k. o. C. ni zaznamovala, ker za časa otvoritve Karel S. ni bil za lastnika vpisan.

I.

Dne 11. decembra 1906 je vložil Miha P., kupec zdraženega zemljišča, pri zemljiškoknjižnem sodišču prošnjo za vknjižbo svoje lastninske pravice na zemljišču vl. št. 332 k. o. C. na podstavi kupne pogodbe od 22. novembra 1906. Zemljiškoknjižno sodišče je prošnji ugodilo in vknjižilo Miho P. za lastnika. Zoper ta sklep pa je rekuriral konkurzni oskrbnik in na to je c. kr. višje deželno sodišče v G. s sklepom od 9. januarja 1907 prvosodni sklep spremenilo in prošnjo Mihe P. za vknjižbo lastninske pravice na vl. št. 332 k. o. C. na podlagi kupne pogodbe od 22. novembra 1906 zavrnilo, tako da je ostal v zemljiški knjigi lastnik Karel S., iz nastopnih razlogov:

Sodni domik po zmislu §-a 237 izvrš. r. uravnava edino le lastninsko razmerje do domaknjenege zemljišča, toda pri prenosu lastnine od zdražitelja na tretjo osebo pa je pridobiteljeve pravice presoјati po določilih obč. drž. zakonika. Tako tudi v le-tem slučaju, kjer temelji pridobitev Mihe P. na pogodbi od 22. nov. l. 1906, sklenjeni z zdražiteljem Karlom S.; gre potemtakem za vprašanje pridobitve lastninske pravice po preprodaji (derivativna pridobitev v nasprotju z originalno pridobitvijo po sodnem domiku). Da se pridobi lastninska pravica po preprodaji, zahteva se po §-u 423 o. d. z. mimo naslova, ki je po kupni pogodbi od 12. novembra 1906 nedvomno izkazan, tudi še, da je stvar na pravni način prešla od prvega lastnika na drugega; pri nepremičninah mora se prehod spričo imperativne norme §-a 431 o. d. z. brezizjemno izvršiti z vpisom pridobitnega opravila v javno knjigo.

Dokler ni vpis, ki je pogoj prehoda lastninske pravice, v javni knjigi izveden, ne more biti govora o pridobitvi lastninske pravice potom posredne pridobitve lastnine. Kupec Miha P. je dosegel s fizično preprodajo v najboljem slučaju le priposestovalno posest, nikakor pa ne lastnine; kajti za to nedostaje tradicije potom intabulacije.

Ako se vpošteva, da za časa, ko je bil s sklepom c. kr. deželnega sodišča C. od 7. decembra 1906 otvorjen konkurz o zapuščinskem imetju Karla S., ni še bil uresničen pravni prehod lastninske pravice za Miho P. z vknjižbo v javni knjigi, da torej v tem merodajnem času ni Mihe P., ampak še vedno Karla S. smatrati lastnikom zemljišča, in da je po otvoritvi konkurza z ozirom na § 1 konk. r. prenos h konkurznemu premoženju spadajočih stvari, h katerim je tudi zemljišče vl. št. 332 k. o. C. prištevati, izključen, onda se ni smelo dne 10. decembra 1906 vložene prošnje za vknjižbo lastnine ugodno rešiti, pač pa ima predlagatelj Miha P. pravico, staviti zahteve po smislu §-a 22 lit. b) konk. r. na konkurzni sklad. Rekurzu je bilo torej ugoditi.

Zoper ta sklep rekurznega sodišča je vložil Miha P. revizijski rekurz na vrhovno sodišče, ki pa je izpodbijani sklep z odlokom od 19. februarja 1907 št. 1993 potrdilo, kajti odločba rekurznega sodišča je z ozirom na določbe §-ov 1, 2, 11 in 12 konk. r. popolnoma opravičena, osobito ako se uvažuje, da se po otvoritvi konkurza konkurzno premoženje ne sme zmanjšati s pridobitvijo kake zastavne ali retencijske pravice na kridatarjevo premoženje, spadajoče v konkurzni sklad; tem manj se sme zemljišče, ki je po zemljiškem stanju kridatarjeva lastnina, odtegniti upnikom potom vknjižbe lastnine v korist tretjega na podlagi pogodbe, sklenjene pred otvoritvijo konkurza s kridatarjem.

II.

Miha P. je vsled neugodne rešitve svojega predloga za vknjižbo lastninske pravice na vl. št. 332 k. o. C. vložil tožbo zoper konkurzni sklad. Poudarjajoč, da je postal na podlagi kupne pogodbe od 22. novembra 1906 in prepodaje zemljišča v njegovo fizično posest lastnik označenega zemljišča, stavil je zoper konkurzni sklad, čigar oskrbnik dobrovoljne izločitve zemljišča iz konkurznega sklada ni hotel dovoliti, tožbeni zahtev ek: Toženemu konkurznemu skladu nasproti se ugotavlja, da zemljišče vl. št. 332 k. o. C. za časa otvoritve konkurza ni bila lastnina kridatarja Karla S., ampak lastnina Mihe P. — Konkurzni sklad je torej dolžan privoliti, da se izloči to zemljišče iz sklada in da se vknjiži lastninska pravica na tem zemljišču

za tožnika, ter mora povrniti tožniku po določbah konkurznega reda pravdne stroške.

Oskrbnik konkurznega sklada je v dejanskem oziru resničnost zgoraj navedenega dejanskega stanu priznal, ugovarjal pa je, da je moči lastninsko pravico na nepremičninah pridobiti le potom knjižne tradicije, katera pa se niti ni izvršila, niti se ne more z ozirom na določbo § 22 lit. b) konk. r. zahtevati, in predlagal zavrnitev tožbe.

C. k. deželno sodišče v C. je tožbeni zahtevek z razsodbo od 11. maja 1907 zavrnilo iz nastopnih razlogov:

Karel S. je prodal zemljišče vl. št. 332 k. o. C. s kupno pogodbo od 22. novembra 1906 tožniku Mihi P. za 6200 K in mu je izročil v fizično posest. Do knjižne tradicije, ki je po §-u 431 o. d. z. za pridobitev lastnine na premičninah potrebna, ni prišlo. Karel S. sam še ni bil za časa prodaje knjižni lastnik, tudi še ni bil v posesti listin o pridobitvi lastnine. Vpis njegove lastnine izvršil se je šele s sklepom od 11. decembra 1906, torej šele po njegovi smrti (30. nov. 1906) in še le po otvoritvi konkurza (7. dec. 1906) o njegovi zapuščini. Ker ni bilo knjižne prepodaje, torej Karel S. ni izpolnil s tožnikom sklenjene pogodbe. Za časa konkurzne otvoritve torej ni bil Miha P., ampak Karel S. lastnik omenjenega zemljišča. Ker pa je pač tožnik kupno pogodbo izpolnil z odplačilom kupnine, ne pa tudi Karel S., ondã pride za razsojo vprašanje, ali je konkurzni sklad dolžan dovoliti izločitev zemljišča iz sklada in vknjižbo lastninske pravice za tožnika, edino le določba §-a 22 lit. b) konk. r. v poštev. Po tej določbi pa mora drugi del, ki je popolnoma pogodbo izpolnil, svoje zahtevke proti konkurznemu skladu uveljaviti po določbah konk. reda in sme, ako nasprotna dajatev ni denarna terjatev in mu tudi povračilni zahtevek ne pristojata, zahtevati le odškodnino, ne pa izpolnitve. Tožbeni zahtevek, ki je meril na izpolnitve, je bilo torej zavrniti.

Vsled tožnikovega priziva je višje deželno sodišče dne 19. junija 1907 prvosodno razsodbo potrdilo in sicer v bistvu iz istih razlogov.

Vrhovno sodišče pa je tožnikovi reviziji z razsodbo od 11. dec. 1907 št. 10.199 ugodilo in spoznalo popolnem v zmislu tožbenega zahtevka iz naslednjih razlogov:

Po §-u 1 konk. r. odtegne otvoritev konkurza vse, eksekuciji podvrženo premoženje, ki ga poseduje plačila nezmožni dolžnik, njegovemu razpolaganju, ter je po §-u 3 konk. r. vsak pravni čin ali vsako razpolaganje kreditarja po otvoritvi konkurza, ki zadene v sklad spadajoče premoženje, osobito vsaka odtujitev nasproti upništvu neveljavna. Vprašanje je, ali je bilo zemljišče vl. št. 332 k. o. C. za časa otvoritve konkurza še lastnina Karla S. in ali je bila dne 22. nov. 1906 glede tega zemljišča sklenjena pogodba od obeh delov pred konkurzno otvoritvijo že izpolnjena?

Karel S. je zdrazil zemljišče na sodni dražbi dne 16. avg. l. 1906. in je pridobil ta dan takozvano pogojno lastninsko pravico z domikom (§§ 237, 156 izvrš. r.). Tako je postalo zemljišče del njegovega premoženja, s kojim je smel poljubno razpolagati, seveda pod osebnim jamstvom za izpolnitev dražbenih pogojev. Zatorej je smel svojo lastninsko pravico tožniku kupnim potom odstopiti, in je zemljišče, ki sicer še ni bilo nanj prepisano, ker dražbeni pogoji še niso bili izpolnjeni, dne 22. nov. 1906, torej pred konkurzom prodal. Prepodal mu je takoj fizično posest zemljišča, kar je smel vsaj dne 24. nov. 1906, ko so bili dražbeni pogoji izpolnjeni (§ 156, 2 odst. izvrš. reda) storiti; dne 22. nov. 1906 se je napravila zemljiškoknjižna listina, a dne 24. nov. 1906 je prosil za dovolitev vknjižbe lastninske pravice pri izvršilnem sodišču v svrhu, da bi moglo zemljiškoknjižno sodišče na podlagi pogodbe dovoliti vknjižbo tožnikove lastninske pravice.

Konkurz je bil otvorjen po smrti Karla S. dne 7. dec. 1906, t. j. onega dne, ko sklep izvršilnega sodišča o dovolitvi vknjižbe lastninske pravice za Karla S. še ni dospel na zemljiškoknjižno sodišče, ko Karel S. še ni bil zemljiškoknjižni lastnik zemljišča. Iz tega izhaja jasno, da zemljišče na dan otvoritve konkurza ni bilo zemljiškoknjižna last Karla S. in da je njegova izvenknjižna last že pred otvoritvijo konkurza prešla na tožnika, ki ga torej ni bilo več smatrati za del premoženja, koje je kreditar ob otvoritvi konkurza posedoval (§ 2 konk. r.).

Tožnik torej po pravici zahteva po zmislu §-a 16 konk. r. sodno ugotovitev, da je zemljišče last njegova in da mora konkurzni sklad dovoliti vknjižbo lastninske pravice za tožnika. K

takemu zahtevku pa je tudi upravičen s stališča oboje stranske izpolnitve kupne pogodbe. Da je tožnik izpolnil pogodbo, se ne prereka; saj je prevzel eno terjatev v svojo plačilno obljubo in ostanek odštel v gotovini. Karel S. pa je tožniku izročil kupno pismo, listino za intabulacijo sposobno, prepodal mu je fizično posest zemljišča, dokazal je nasproti izvršilnemu sodišču izpolnitev dražbenih pogojev; in je naprosil za vknjižbo svoje lastninske pravice. Več mu ni bilo treba storiti, da je pogodbo izpolnil, tudi ako ne bi bil umrl, in ako bi se ne bil otvoril o njegovem premoženju konkurz, bilo bi njegovo delo pri kraju, kajti prošnjo za zemljiškooknjižno vknjižbo lastninske pravice mora vložiti kupec, ne prodajalec (§ 77 o. z. z.).

Iz vsega tega izhaja, da je prizivno sodišče stvar napačno presodilo; bilo je torej tožnikovi reviziji radi napačne pravne presoje ugoditi in po tožbenem zahtevku spoznati.

Dr. M. D.

b) V pravdi radi motenja posesti je rekuržno sodišče vezano na dokazno oceno prvega sodnika.

Prvo sodišče je v pravdi radi motenja posesti pravice vožnje tožbeni zahtevek zavrnilo, ker je na podstavi dognanih dokazov smatralo za dokazano, da je tožnica izvrševala to pravico »*praecario modo*«.

Rekurzno sodišče je končni sklep spremenilo, ker se iz dokazov, dognanih na prvi stopnji, »*praecarium*« ne da sklepati.

Vrhovno sodišče je z odločbo 5. nov. 1907 št. 13.952 spremenilo odločbo rekurznega sodišča in potrdilo končni sklep prvega sodnika.

Razlogi.

Toženka zavrača trditev tožnice, da je tožnica v posesti kolovozne služnosti, češ, tožnica je uživala omenjeno služnost šele potem, ko je toženka prostovoljno ji to na njeno prošnjo dovolila, a zato se tožnice ne more braniti v tej posesti, ki ima znak vicijoznosti.

Res je, da raba pravice, dovoljena zgolj iz postrežljivosti, še ne utemeljuje one posesti pravice, ki je deležna pravnega varstva. Odločilno za razsojo je bilo torej vprašanje, jeli tožnica

— o kateri je dognano, da je sama s svojimi ljudmi vred dejanski hodila in vozila po omenjeni parceli — storila to še-le potem, ko je dobila od toženke vsakokrat v to privoljenje, ali pa je to delala, ne da bi toženka prostovoljno to dovolila.

Tozadevno je ugotovljeno v končnem sklepu prvega sodnika, da preklicno privolilo (prekarij) ni dokazano za dobo, odkar ima tožnica Angela T. gospodujoče zemljišče v lasti. Ta ugotovitev je bila obvezna za rekurzno sodišče. Ne ujema se pa z zakonom, da je rekurzno sodišče samo ugotovilo v nasprotnem zmislu.

Če je pa dognano, da se je tožnica resnično posluževala kolovozne služnosti, ne da bi se ji moglo ugovarjati, da uživa posest te služnosti ali »vi« ali »clam« ali »precario«, tedaj jo je braniti v tej dejanski, pristni posesti. K.

Kazensko pravo.

K razlagi §§ 488 in 491 kaz. zak.

Na ničnostno pritožbo c. kr. generalne prokurature, vloženo v zmislu §-a 33 k. pr. r., je razsodil najvišji sodni kasacijski dvor z razsodbo z dne 24. marca 1908 opr. št. Kr VI 39/8/4 takole: Z razsodbo c. kr. okrajnega sodišča v Idriji z dne 4. sept. 1907 opr. št. U 139/7/21 in z razsodbo c. kr. deželnega, prizivnega sodišča v Ljubljani z dne 16. oktobra 1907 opr. št. Bl XII 389/7/4 se je kršil zakon.

Razlogi.

Zasebni uradnik J. G. sklical je za dan 28. aprila 1907 volilce, da bi se jim predstavil kakor kandidat Slovenske ljudske stranke za državni zbor. Pri zborovanju je govoril tudi J. N. ter kakor pristaš slovenske napredne stranke skušal dokazati, da J. G.-u nedostaje sposobnosti za častni posel državnega poslanca. Ostro je kritikoval delovanje J. G.-a, trdil med drugim, da sta konsumno in stavbno društvo v Ljubljani, kojih odbornik je bil G., nazadovali, ter rekel doslovno: »Takrat, ko sta imela dr. K. in G. ključne blagajne delavskega stavbnega društva v Ljubljani v rokah, je zmanjkalo iz blagajne 3000 gld.« Na vprašanje navzočega G., če ga li dolži goljufije, je N. odvrnil: »Nikakor ne;

jaz hočem le izvedeti, koliko je resnice na tej, v Ljubljani razširjeni govorici in vam hočem dati priliko, da se opravičite, kajti kandidat, ki hoče biti izvoljen, mora biti čist in neomadeževan«. Nadaljnemu G-jevemu vprašanju, če li ostaja pri svoji trditvi, je N. pritrdil ter še dejal, da nikakor ne trdi, da je ono resnično, kar je povedal, le to trdi, kar se po Ljubljani govori, a to bo tudi pred sodiščem dokazal.

G. je tožil N.-a pri c. kr. okrajnem sodišču v Idriji zaradi razžaljenja časti. Glavna razprava se je vršila dne 11. junija in 4. oktobra 1907. Obdolženec je v bistvu priznal, česar se ga je obdolžilo, in so to potrdile tudi priče F. O., F. G., J. Š., F. K., I. F., in I. P. — Priče I. S., A. M., A. Č. in dr. J. K., na koje se je obdolženec skliceval v dokaz resnice svojih trditev, so potrdile, da je bila zgoraj omenjena govorica res razširjena po Ljubljani, da je dr. J. K. v pogovoru rekel J.-i S.: »Tudi tukaj (v stavbnem društvu) manjka v blagajni 1000 K (ali 1000 gld.), a samo jaz in G. sva imela ključe«, da pa denarja v resnici ni zmanjkalo, namreč je ta po drju. K. opažen primankljaj nastal tako, da je bil vpis v blagajniškem journalu napačen.

Okrajno sodišče v Idriji je z razsodbo dne 4. oktobra 1907 opr. št. U 139/7/21 obtoženca po §§ 259 št. 3 in 447 k. pr. r. oprostilo od obtožbe. V razlogih je dejanski stan tako naveden, kakor je zgoraj povedano, in dalje se razmotruje, da inkriminiranih besed ni podstavljati določilo §-a 487 kaz. zak., ker je obtoženec na vprašanje zasebnega obtožitelja, če ga li s tem dolži goljufije ali tatvine, to takoj zanikal; inkriminirana izjava vsebuje pač le dolžitev zaničljivih lastnosti, kajti obdolženec je očitvidno nameraval le ožigosati nered, ki je vladal v blagajni stavbnega društva takrat, ko sta imela dr. K. in G. njene ključe v rokah. To očitjanje je pa glede na izpovedbi prič I. S. in dr. K. utemeljeno in dokaz resnice dognan.

Priziv zasebnega obtožitelja je c. kr. deželno prizivno sodišče v Ljubljani z razsodbo dne 16. oktobra opr. št. Bl XII/389/7/4 zavrnilo. Prizivno sodišče se je pridružilo dejanskim ugotovitvam okrajnega sodišča ter tudi smatralo dokazanim, da je bila po obtožencu navedena govorica o 3000 gld., ki so izginiili, res razširjena po Ljubljani. Toda v navedenem dejanskem stanu ne najde prizivno sodišče niti objektivnih, niti subjektivnih znakov

razžaljen ja časti; kajti obtoženec ni dolžil zasebnega obtožitelja nikakega kaznivega nepoštenega ali nenravnega dejanja in tudi ne zaničljivih lastnosti; on je edino le konstatiral, da se v Ljubljani razširja dotična govorica in je dal s tem zasebnemu obtožitelju priliko, se na shodu opravičiti. Obtoženec nikakor ni imel namena, zasebnemu obtožitelju kratiti čast, niti ni imel zavesti, da mu krati čast, ker je ravno le navedel govorico, ki se širi po Ljubljani, in odločno poudarjal, da zasebnega obtožitelja s tem nikakor noče sumničiti kakega goljufivega dejanja.

Nobena navedenih razsodeb pa ne odgovarja zakonu.

Pomotna je pred vsem pravna kvalifikacija okrajnega sodišča glede pod obtožbo stavljenе izjave kakor javno sramotenje v zmislu §-a 491 kaz. zak.

Zasebnemu obtožitelju so bila predbacivana popolnem določena nepoštena dejanja. To predbacivanje se znači za obdolženje po §-u 488 kaz. zak., in nikakor ne le za nekako kritiko. Dokazno vprašanje torej ni smelo meriti na to, gre li po Ljubljani govorica o blagajniškem primankljaju v navedenem društvu, ali ne, nego se je moralo pečati s tem, je li po krivdi zasebnega obtožitelja izginilo 3000 gld. iz društvene blagajne, ali ne. Okrajno sodišče je smatralo dokaz dognanim, a prišlo je pri tem v protislovje s samim sabo, kajti na eni strani smatra, da je zmanjkalo 3000 gld. iz blagajne — tako se je glasila izjava J. N-a. — na drugi strani pa ugotavlja, da iz blagajne ni v resnici nič zmanjkalo. Za dokaz resnice ni bilo bistveno, ali je obtoženec s svojo izjavo nameraval označiti nered v blagajni; bistven je bil le dokaz dejstva, da je 3000 gld. zmanjkalo, in baš ta dokazni stavek je prvi sodnik sam zanimal. Torej je razsodba okrajnega sodišča formalno nična.

Isto velja o razsodbi prizivnega sodišča. Res temu ni bilo treba uporabljati določila §-a 493 odst. 2 kaz. zak., če je bilo mnenja, da izjava J. N-a in vsebina po njem razširjene govornice ne vsebuje nepoštenega dejanja. A do tega mnenja in pa do zaključka, da se obtoženec ni zavedal obrekovalnega značaja svojih trditev in protipravnosti svojega postopanja, je prišlo prizivno sodišče le tako, da se ni oziralo na okolščine, potrjene po pričah O., G., K. in P., da je namreč obtoženec svoji obdolžitvi še pristavil, da vstraja pri nji in jo bo pred sodiščem dokazal,

in da je zasebnega obtožitelja pozval, naj se opraviči, kajti kandidat mora biti čist in neomadeževan. Tako so torej tudi razsodbeni razlogi prizivnega sodišča formalno nepopolni in je ta razsodba nična.

Zato je bilo o ničnostni pritožbi v obrano zakona po §§ 33 in 292 k. p. r. na zgoraj omenjeni način razsoditi.

Dr. R.

Zveza slovenskih odvetnikov.

(Dalje.)

III.

Na vrsto je prišlo poročilo o justičnih razmerah v posameznih slovenskih pokrajinah.

G. predsednik omenja, da ne bo poročila o razmerah na Primorskem, ker je poročevalec g. dr. Rybář v zadnjem hipu zadržan bil priti na zborovanje.

Na to je poročal g. dr. Janko Brejc iz Celovca o justičnih razmerah na Koroškem bistveno tako:

»Sklicujé se na svoja poročila iz prejšnjih let, poroča samo o premembah izza zadnjega leta. Razmere so se malo spremenile, pa kolikor so se, so se na slabo. Navajati hoče na kratko samo tipične slučaje.

Zapisniki o zaslišanju obtoženca so se prej semtertamt sestavljali slovenski, sedaj je posvetovalna zbornica dež. sodišča v Celovcu menda principijalno sklenila take zahteve odklanjati; s tem izgovorom se je poročevalcu odrekel slovenski zapisnik, ko je bil v neki tiskovni pravdi na slov. ovadbo na odgovor poklican. Poročevalec si je s tem pomagal, da je odklonil vsak odgovor, niti generalij ni hotel napovedati, ako se mu že naprej ne zasigura slov. zapisnik. Ker sodnik tega ni hotel storiti, je zaslišanje sploh izostalo in se je naredila samo uradna opomba, v koji je sodnik to konstatiral. In pri tem je ostalo.

Rešitve vlog so principijalno vseskozi nemške. Za stranke južno od Drave se dobi izjemoma kako slov. rešitev, n. pr. za kako slov. posojilnico slov. menično-plačilni nalog, ako je, razen